

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szedő Péter ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kozma Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 29. napján kelt 18.P.21.100/2017/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy az általa szerkesztett ... internetes sajtótermékben, az ugyanott ... napján ... óra ... perckor megjelent az „...” című cikkel azonos helyen és betűszedéssel 5 napon belül 30 napra, illetve az eredeti cikk elérhetőségéig tegye közzé az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás

A ... napján ... óra ... perckor megjelent az „...” című cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy felperes neve felperes ... leendő veje."

Kötelezi az alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető ...-t (címe), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti- és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Keresetében a felperes az alábbi helyreigazító közlemény közzétételére kérte kötelezni az alperest: „A ... napján ... óra ... perckor „...” címmel megjelent beszámolónkban felperes neve a ... igazgatósági tagjára utalással azt a valótlan tényt állítottuk, hogy felperes neve ... leendő veje. Ez az állítás hamis, nem felel meg a valóságnak. Az általunk állítottakkal szemben a valós tények szerint felperes neve ... nem a leendő veje."

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a ... 15 nap alatt 30.000 forint + áfa, összesen 38.100 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak

külön felhívásra, az ott írt időben és módon 36.000 forint eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában ismertette sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1), (2) bekezdésében, a Pp. 342. § (1) és (2) bekezdésében, a 343. § (1) bekezdésében írt szabályokat.

Az alperesi védekezésre figyelemmel kifejtette, hogy a pert megelőzően az alpereshez eljuttatott helyreigazítási kérelem kétséget kizáróan a felperestől származik, aki azt aláírta. A helyreigazítási kérelmet előterjesztő személyének megállapítása szempontjából nem bír jelentőséggel az, hogy a postai borítékon ki szerepel feladóként.

A Pp. 342. § (1) bekezdésében és a PK 13. számú állásfoglalás I. pontjában foglaltakra figyelemmel megállapította, hogy a felperes rendelkezik keresetőségi joggal. A helyreigazításra alapot adó jogsértés megállapításához ugyanis elegendő az, ha az érintett személy csupán egy szűkebb szakmai, vagy egyéb érdekeltségi kör számára válik felismerhetővé. A cikk a felperes személyére a ... fűződő családi kapcsolat és a ... való kapcsolata közlésével utalt, mindemellett más újságcikkek a felperest név szerint megjelölve, ... vejeként említették. Így a korábbi cikkeket olvasók számára a felperes egyértelműen beazonosíthatóvá vált.

Ezt követően vizsgálta, hogy a felperes által hivatkozott jogsértés bekövetkezett-e. A PK 12. számú állásfoglalás rendelkezéseit szem előtt tartva rögzítette, hogy a tárgybeli cikk alapja a miniszterelnök által a ... lapjának adott interjúról a ... által készített szemle. Az interjúban a miniszterelnök az államtudományi képzés átalakításáról, az ... e körben betöltött szerepéről és egyéb aktuálpolitikai témákról beszélt. Az írásban egy rövid részlet foglalkozik azzal, hogy a szerző szerint az ... beruházása milyen visszasságok mellett valósult meg. E kérdéskörben került megemlítésre a ..., mint „... leendő vejének cége”. A felperes által sérelmezett ezen közlést az elsőfokú bíróság a cikk egészéhez képest olyan lényegtelen részletnek tekintette, amely helyreigazítás elrendelésére nem ad alapot. Megjegyezte továbbá, hogy sajtó-helyreigazításnak csak abban az esetben lehet helye, ha a valótlannak állított közlés a személyiséget sérti, azaz alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. A felperes azonban maga sem hivatkozott olyan körülményre, amely alapján megállapítható lenne, hogy a társadalmi megítélését hátrányosan érinti a közte és a ... közti rokoni kapcsolat állítása. A per eldöntése szempontjából pedig indifferensnek találta azt, hogy a hasonló tartalmú cikkek szerkesztői milyen okból adtak helyt a felperes helyreigazítási kérelmének.

A perköltségviselés körében a Pp. 78. §-a szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú határozat megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sérelmezett közlés a cikk egészéhez képest nem tekinthető lényegtelen részletnek, az sem a társadalmi megítélésének szempontjából, sem pedig a cikk terjedelmét és üzenetét tekintve nem lehet lényegtelen tévedés. A cikkből ugyanis az a következtetés vonható le, hogy a ... azért vesz részt az egyetem bővítésében, mert az ... leendő vejének a cége, vagyis ... köthető üzleti körről van szó, ami egyúttal a kormány számára kedves emberek körét jelenti. Ennek következtében a közlés társadalmi megítélését hamis tényállítás következtében hátrányosan befolyásolja.

Megítélése szerint a cikk egésze a rövid államtudományi képzésről szóló bevezetést követően, az

aktuálpolitikai kérdésekről szóló részt megelőzően egyértelműen a közigazgatási reformhoz szükséges „áldozatok” bemutatásáról szól. Ilyen áldozatként tünteti fel az újságíró a ..., amely a cikk szerint annak következtében „szakíthatott nagyot”, hogy ... vejének a cége. Már a „valamit valamiért” alcím is sejteti a cikk üzenetét, ami a pozitív hírértékű reform mögött álló negatív értékítéletként elemzett nagymértékű pénzügyi beruházásokra való figyelemfelkeltés a kulturális, valamint a természeti csapások mellett. Az írás szerint az egyetem megalakításához, mint a közigazgatás reformjában jelentős lépés megtételének eléréséhez a busás haszonra szert tevő, a kormány számára kedves emberekre volt szükség. A jogsértést megalapozó kifejezések tartalmilag összekapcsolódnak a közlemény üzenetével. Ezért a közlemény a maga egészében és összefüggéseiben nem felel meg a valóságnak, az írás egészéhez képest a sérelmezett tényállítás lényeges résznek minősül.

Az alperes által hivatkozott bizonyítékok nem felelnek meg a PK 14. számú állásfoglalás követelményeinek. A sajtó objektív felelősségét ugyanis nem érinti az, ha a közlés alapjaként másról származó információt jelölnek meg, továbbá okszerű következtetés egy egyszerű ... ismeretségre alapozva nem vonható le. Mindemellett az alperes által hivatkozott korábbi írások alapján személye és a ... lánya közötti kapcsolat nem valószínűsíthető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és a határozatának indoklásában kifejtett jogi álláspontjával döntő részben nem értett egyet.

A jogvitában irányadó jogszabályok rendelkezéseit az első fokon eljáró bíróság teljeskörűen és részletesen ismertette, így a másodfokú bíróság arra csupán visszautal.

Az első fokon eljáró bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a sérelmezett közlés tekintetében a felperest a keresetösségi jog megilleti. Függetlenül attól, hogy az írás név szerint nem említette a felperest, azonban a személyéhez köthető, az írásban megjelölt gazdasági társasághoz való kapcsolódása révén egyértelműen beazonosíthatóvá vált. Az a megfogalmazásmód, mely szerint „jól járt ... leendő vejének cége, a ... is”, a felperes igényérvényesítési jogát megalapozza. Helytállóan került sor annak megállapítására is, hogy az előzetes helyreigazítási kérelem előterjesztésére a felperes részéről került sor.

A továbbiakban a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a kereset tárgyává tett közlés a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában foglaltaknak megfelelő, annak szövegkörnyezetében elvégzett vizsgálata alapján egyértelmű tényállításnak minősül, melynek valósága bizonyítható.

Az alperes által csatolt bizonyítékok értékelése eredményeként a másodfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy azon tényállítás valóság alapját, hogy a felperes ... leendő veje, az alperes meggyőzően alátámasztani nem tudta. Az általa felhozott indokok és a becsatolt, ... oldalokról készített másolatok mindössze azt támasztják alá, hogy a ... kapcsolati hálóból levezethetően a ... család és a ... család között fennáll az ismeretség. Annak igazolt ténye, hogy ... és felperes neve ismerősei között szerepel ... illetőleg ..., valamint ... ismerőse ..., még nem támasztja alá azt, hogy a felperes ... leendő veje.

A PK 14. számú állásfoglalás értelmében a sajtószerv nem mentesül a bizonyítási kötelezettség alól abban az esetben sem, ha a sérelmezett közlést más sajtószerv már közzétette.

A valótlannak bizonyult tényállítás az újságcikk témájára tekintettel nem tekinthető olyan

lényegtelen tévedésnek, ami nem ad alapot a helyreigazításra. A másodfokú bíróság osztotta a fellebbezés álláspontját abban a kérdésben, hogy a sérelmezett rész kapcsolódik ahhoz az írásban kifejtett, negatív értékítélhez, mely szerint az egyetem bővítésén „a kormány számára kedves emberek szakítottak nagyot”.

Fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a Pp. 343. § (1) bekezdése, az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és terjedelemben helyreigazító közlemény közzétételére.

Annak szövegét a PK 15. számú állásfoglalás értelmében a kérelem és az ellenkérelem korlátai között maga állapította meg. Miután az így elrendelt helyreigazítás szövegéből kitűnik az, hogy a kifogásolt sajtóközlemény mely tényállítása valótlan, a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a felperes által kért való tény feltüntetését. Adott esetben a valótlan közlés alapján egyértelmű az, hogy annak ellenkezője felel meg a valóságnak, ezért a helyreigazító közlés betölti a rendeltetését azzal, hogy egyértelműen kifejezésre juttatja a kifogásolt közlemény valóságsértő voltát, a való tényeket ennek okán nem szükséges megjelölni.

A másodfokú döntés eredményeként a pernyertesség, pervesztesség aránya megváltozott, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztesnek bizonyult alperes köteles a felperesi képviselő ügyvédi munkadíjából álló, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, (5) bekezdése, 4/A. §-a alapján mérlegeléssel megállapított perköltség megfizetésére mindkét fokú eljárást érintően. Ugyancsak viseli a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett együttes, az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja, 46. § (1) bekezdése alapján számított (36.000 forint + 48.000 forint összegű) kereseti és fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2017. július 4.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró
bíró

Dr. Kovács Éva s.k.

A kiadmány hitelül:

tisztviselő